

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 15 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 9.

15. mai 1941.

13. årgang.

Hilsen fra Rossfjord.

Av et privatbrev.

« — — — Og min Gud skal etter sin rikdom fylle all eders trang i herlighet i Kristus Jesus. » —

Kjære bror Iversen!

Hjertelig takk for brevet av 7. ds. som inneholdt den meget kjærkomne check som lød på kr. 40.00. Jeg vet om en fattig familie på Senja, hvor mannen er sjuk og ikke i stand til å arbeide. Tror dette beløp vil komme vel med der. Da jeg mottok brevet, slo det med ett ned i meg at det skulle til dem. Hjertelig takk på fattiges vegne. Skal få kvitering når jeg har overbrakt beløpet så du kan se det ordnet.

Vi har det godt her i Rossfjordstraumen. Br. Trygve Lie har fått en god inngang her på stedet og arbeider med iver og begeistring både på møtene og som leder for musikken. Vi har en gild musikkforening av troende unge venner. Det har vært særlig stor søkning til møtene. Ja, det har vært fullt hus hver gang det har vært møter, og noen har overgitt seg til Gud. Vi har jo fått beholde vårt bedehus og har kunnet samle oss om Guds ord så ofte vi har ønsket. Men her har nå den senere tid vært militære folk og sett på huset, så vi går i stor spenning hva det neste blir. Imidlertid vil vi arbeide i tro inntil Herren selv kommer og ordner med de mange ting. Han kommer meget snart.

Vi har også en evangeliesøster her på stedet. Hun heter Berthine Salhus og er fra Haugesund. Hun har virket her nord en kort tid, men har vunnet inngang på de forskjellige steder. Hun er velsignet og varm i sine vitnesbyrd. Ved påsketid hadde vi et gildt besøk av forstander Haug fra Tromsø pinsemenighet. Han

brakte oss meget godt fra Herrens rike skattkammer. Og br. Lie og Haug sang flere herlige duetter under møtene som grep forsamlingen. Til uken skal br. Lie og jeg ha en serie møter i Tromsø sammen med br. Haug.

Ja, dette var litt fra virksomheten her på stedet. Vi har meget å takke Gud for, som kan få være ute i dette herlige arbeid. Tenk å få gå med det livsalige budskap som kan gjøre syndere salig. Et salig privilegium er det.

Vi venter på vederkvegelsens tider for Nord-Norge, og vi tror Herren er i ferd med å gjøre en gjerning. Det er brudesjeler Han er etter. Han selv vil utta dem og føre hver lydig sjel med seg inn i de innerste kamre hvor han ifører oss den fulle rustning.

Skal hilse fra alle her på Solheim, og fra vår kjære Trygve Lie. Hjertelig broderhilsen.

Didrik T. Solli.

Vær rede!

I Matteus fireog tjue fra første vers til slutt,

Vi leser Jesus kommer snart tilbake. Så tiden her på jorden, den blir kanskje stutt.

Det gjelder for Guds barn «å be og våke.»

Og hvis vi holder ut, til enden siger Gud,

og alltid lever etter mine ord og mine bud.

«Vi skal bli frelst og aldri tape kronen.»

I fjerde vers og femte, Han siger til dem så:

«Se til at aldri noen dig forfører.» Profeter der skal komme, Messiaser oppstå, og sie: «Jeg skal være eders fører.» I fireogtjue står det: «De falske alle er.»

Og de skal gjøre tegner og store under her. Så endog de utvalgte skal forføres.

Fra sjette vers vi leser, vers atten til og med.

Om krig og pest og jordsjelv alle steder.

Og urettferdigheten da herske skal i fred.

På land, i by og bygd, i alle steder. Og de som tror på Jesus, de hates enda mer,

For djevelen vil bruke sin makt mot en og hver.

Og kjærligheten vil bli kald hos mange.

O, sjel som dette fatter, at tiden her er kort,

Se til at dine «peler» de er løse, Så du ei blir tilbake når Jesus tar dem bort,

De som på jord var blant de gjenløste,

Som lynet går fra østen. og skinner helt til vest,

Så kommer Jesus, fyrsten, og siden blir det fest,

med Jesus og med alle våre kjære.

Da to skal være sammen, arbeide hver med sitt.

Den ene blir tatt med, den andre ikke.

Da mann og hustru skilles, Hun hadde valget fritt,

Men akk, hun hadde her på jord sitt rike.

Og søster vil for evigt da skilles ifra bror.

Og barnet aldri mere da igjense sin mor.

For det de ei på jorden valgte Jesus.

S.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

På farten.

Møtene i Misjonshuset har gått som vanlig. Vi har hatt forholdsvist godt besøk og åpne gode møter.

Tirsdag 29. april var jeg en liten tripp i Fredrikstad og deltok i møte på Nabbetorp sammen med br. Rolf Westlie. Det var nokså bra med folk, særlig ungdom og en ung pike overga seg til Gud og ville bli frelst. Hun gråt så hun hulket og det er rette veien når det blir nød i hjertet. Da er ikke hjelpen langt borte. Herren frelser den som er i nød.

Lørdag 3. mai kom br. Westlie på et kort besøk til Misjonshuset og deltok i vårt menighetsmøte om kvelden. Det var først en del mindre saker som ble drøftet og så talte br. Westli og siden var det brødsbrytelse. Søndag deltok han i møtene og Gud ga ham en åpen dør i ordet. Enda det var kunnskapsprøve i Filadelfia og flere reiste til br. O. Karlsen, hvor det var møte i anledning hans yngste datter Kesia Johanna hadde gått religionsundervisningen i «Bethel», Halder. Det var riktig mange hos Karlsen og godt møte der, hørte jeg.

Tirsdag og onsdag var jeg i Var-teig og Skjeberg og talte med vennene på de to stedene om muligheten å ha møter der. De var villige til å gjøre sitt beste og hvis vi da kan hjelpe litt til med predikant hjelp og støtte de reisende brødre noe økonomisk vil det nok ordne seg

så vi kan ha regelmessige møter på de to steder.

Skjeberg ligger centralt til. Om trent like langt fra Sarpsborg og Fredrikstad. Vi venter da at det lar seg gjøre at de to forsamlinger hjelpes at med å ha møter der. Det er et stort stasjonssted og ingen fri virksomhet, men noen døpte venner. Da det også er anledning å få leid billig lokale der og da br. Frithjof As, som tilhører forsamlingen i Misjonshuset, O. Karlsen og flere stiller sine hus åpne for møter er lokal-spørsmålet lett å ordne. Venner: Be for evangeliets framgang!

Torsdag var siste gang jeg samledes med religionsskolebarna før overhøringen som er førstk. søndag. Det er et arbeid i Herrens vingård som vil være av stor betydning for framtiden å lære barna å kjenne Guds ord. Vi bør ikke ape etter statskirken når det gjelder konfirmasjon, men undervise barna i Guds ord bør vi gjøre.

Fra 12. mai og en tid utover venter vi br. Eik og hustru. Må Gud gi dem en god inngang og at sjele må frelses.

Jeg tenker da å ta en liten tur omkring den tiden Eik er her.

Gud velsigne alle sine. G. I.

Bibelen.

Bibelen er ikke som andre bøker. Vi har der den levende Guds vitnesbyrd. Tilbed ikke boken som bok, men tenk alltid på Bibelen i forbindelse med Gud Fader, med Jesus som Frelser og den Helligånds verk og virksomhet.

Vi vet at Skriften er Guds ord, fordi Ånden vitner om den som eneste grunn for vår fullkomne visshet. Der er mange grunner som burde gjøre oss villige til å høre på dens vitnesbyrd. Som jeg allerede har uttalt er det vanskelig å bestride dens læres storslagenhet, dens sprogs skjønnhet og behag, dens opphøyede bud, dens indre harmoni, den makt den utøver i verden og i menigheten.

Det er Åndens gjerning å forherlige Kristus, og Skriftens endemål er også å forherlige Kristus. Den Helligånds gjerning er å overbevise, frelse, trøste med vissheten om Guds nåde.

Skriften vitner for hele Guds kirke.

Guds ord er i høyeste betydning det samme som Guds Sønn, for han er ordet.

Bibelen behøver ikke noe forsvar. Bibelen forsvarer seg selv likesom den forklarer seg selv. Jeg frykter ikke hedningene, jeg frykter ikke fornektene og jeg frykter ikke verdslige ånd som har sneket seg inn i menighetene. Det er det eneste som er å frykte.

Guds ord er Åndens sverd og hvem har noensinne hørt tale om å forsvare et sverd? Det er fienden som råder oss til å stikke sverdet i skjeden, en vakker skjede av alle slags filosofiske og estetiske utskjæringer. Sverdet må dras ut av skjeden, for det er et anfallsvåpen. Å, at vi måtte lære å kjenne Skriftene ikke bare som sverd men som legende balsam. Ordet sårer og læger. Det er både dugg og regn.

Augustin sier: «Hva er Bibelen annet enn et brev fra den allmektige Gud til hans skapninger. I det brev hører vi Guds røst og ser vår himmelske Fars hjerte.»

Dr. Adolf Saphir.

Sjelevinner til det siste.

Tre eller fire år etter «Titanic»s undergang reiste en ung skottlander seg opp på et møte i Hamilton, Canada, og sa: «Jeg reiste med «Titanic» da den sank. Jeg drev alene på et trestykke i isvann den fryktelige natten, og en bølge brakte John Harper fra Glasgow nær til meg. Han fløt også på et trestykke fra vraket. «Mann, er du frelst?» ropte han. «Nei, det er jeg ikke!» var svaret. «Tro på den Herre Jesus, så skal du bli frelst,» lød det. Bølgene brakte ham bort, men underlig nok ble han etter noen tid brakt tilbake til meg. «Er du frelst nå?» spurte han. «Nei,» var svaret, «jeg kan ikke med sannhet si det,» svarte jeg. Ennå en gang gjentok han ordene: «Tro på den Herre Jesus, så skal du bli frelst.» Derpå slapp han taket og sank. Og her, alene om natten, og med dypt vann under meg, kom jeg til troen. Jeg er den siste John Harper fikk lede til omvendelse.»

Gud - mennesket.

«Da forlot alle disiplene ham og flydde.» Matt. 26, 56).

Ved å betrakte det øvrige av denne beretning får vi ikke bare se Gudsønnens forferdelige kamp for verdens synd — vi får også se mennesket — og hva som bor i det. — Vi kjenner så godt Jesu disipler. Det var tolv menn, utvalgte av datidens mennesker, utvalgt og kalt av Jesus. — Dette skulle jo være en garanti for respektable mennesker. Du har lest om at disse menn predikede, helbredet sjuke og drev ut onde ånder. — Vi forlanger noe av slike. — Synes også Jesus kunne ventet seg noe av dem. Men — å, hvor Jesus blev skuffet. Jesus hadde så hjertelig lengtet etter å ete påske-lammet sammen med sine venner — sine utvalgte — som han hadde vært sammen med så meget. Men midt i hans venners midte, ved bordet, satt en Judas. — Ikke opptatt med Jesus. Nei, det var noe helt annet han var fengslet av: Mamon. Denne verdens Gud hadde betalt ham. Tror nok at Judas hadde vært ærlig og virkelig mente å være Jesu venn, men så ga han etter — kanskje bare for en liten lyst. Nå var han villig til å selge Jesus for en slaves pris, 30 sølvpenninger. — Jesus var ikke mere for ham enn en slave. — Å, stakkars Judas. — Stakkars deg du som ikke regner Jesus mere verd. Din stilling er ynkelig. Vi kjenner beretningen om Demas. Han fikk verden kjær og gikk bort. Asaf var nær ved å gli ut. Han så på at det gikk de ugudelige vel. Å, må vi se fiendens lumske og meget farlige front her. Her ved denne front ligger så mange idag — såre og lidende. Ingen flere gleder, fattigere enn noen gang før, ribbet og utskjemt. Se Judas lodd. En spott for alle, et atvarslens tegn. — Han skilte lag med sine venner — med Jesus og gikk ut, og se det var natt. Ja, alt er natt utenom Jesu samfunn.

I den natt i livet som Jesus virkelig kunne trenge sine venners hjelp i sin sjelekamp for din og min synd. Ja, for all verdens synd — *sov hans disipler.* «Se I sover altså og hvilereder.» Men Jesus bad og kjempet. Han ventet hjelp i sin bønnekamp. Tre ganger så han etter sine venner. Nei, ingen hjelp. — Å, hvor Jesus

Åndelige forsamlinger.

Det er mange idag som skriker: «Gi oss slike predikanter som Peter og Paulus! og det ville ganske sikkert være bra. Men har vi ikke også grunn til å rope: «Gi oss slike forsamlinger som de hadde å preke for.» Se f. eks. da Peter kom til Kornelius hus, da sier Kornelius til ham: «Nå er vi da alle tilstede for Guds åsyn for å høre alt det som er deg pålagt av Herren!» (Ap. 10, 33).

Og da Peter talte, så *falt* den Hellige And på alle dem som *hørte* ordet. Se det er oppmuntrende for en predikant, mottagelige åpne hjerter som mottok Ordet.

Legg først merke til at alle var *tilstede.* Kornelius hadde samlet dem alle og nå var de på møtet forventende hva som Peter hadde å si dem. Tenk om det alltid var slik. Noen kristne er, når det er møte, akkurat der hvor de *ikke* skulle være. De glimrer ved sin fraværelse. Det er en underlig sjukdom som betar en del av de kristne til visse tider. Den kalles med et lærd ord: «Morbus Sabatius,» det er utlagt, *søndags-sjuken.* Den arter seg gjerne slik:

led. Han lærte å kjenne mennesket. Allikevel elsket han — allikevel var han villig. Han vekket sine disipler for å redde dem fra overfallsmennene. — Ser du Jesu kjærlighet? Å, hvilket hav!

Hans egen disipler i spissen for denne rå hop som skulle gripe ham. — Venn, hvorfor er du her! — ble han møtt med. Å, du falne venn — du som elsker ditt arbeid, din forretning og alt ditt eget: Jesus vil også møte deg med samme milde kjærlighetsstemme og kalle deg for venn. — Han elsker deg, — synder.

Jesus gripes, bindes, føres brutalt fram i mørket. Ikke en stod ham bi. Alle hadde sagt *vi vil* dø med deg. — Men nå, hvor var de? Jo, en Peter kom baketter — redd og forskremt; men nysgjerrigheten drev ham. *Mennesket* foraktelig, ynkelig. «Du er en av hans!» — «Nei, jeg kjenner ikke det menneske.» — Å, hvor grufullt! Men Jesus elsket — Jesus var villig. — Venn: Se Jesus! Du formår intet, men alt i Ham.

Arvid Bustgård.

Med migrene og uopplagthet søndagsformiddag, henimot den tid da formiddagsmøtet skal begynne. Man må absolutt ha sin hvil, men når man får inntatt en solid middag blir man straks bedre. Henimot ettermiddagsmøtet begynner den igjen å gjøre seg gjeldende, men hindrer ikke at man godt kan ha selskap til midnatt.

Det er klart at dette må virke på predikanten, for om han er nokså inspirert, så kan han dog ikke preke liv i de tomme benker. Det tales nok ofte foraktelig i våre dager om «Krakkefyll» og «benkevarmere,» men det ville heller ikke være noe hyggelig om det ikke satt noen på benkene, så kan vi ikke gjøre noe mere så kan vi dog innta vår plass på møtet og fylle den.

Om sommeren er det somme steder nesten utdød på møtet, det er hva det kalles «sommerens tørke,» men jeg kan ikke forstå at det skal og bør være slik, Gud er da ikke noen sesong Gud og jeg forstår ikke at det gis noen tillatelse til å forsømme hverken det åndelige liv eller møtene fordi om det er sommer. Vi har vel hørt om mannen som gikk inn og ville kjøpe *vinterbibel*, for han hadde lagt merke til at mange kristne ikke brukte bibelen om sommeren. Når varmen kommer i veiret så blir de plutselig borte fra møtet, de er for trette til å gå dit, påstår de, men de tar milelange fotturer tilskogs og du kan treffe dem med en kaffekjele og en primus langs veikantene. Og så når høsten kommer tar det nesten hele vinteren for å live dem opp igjen. Ikke så å forstå at det er å misunne dem å komme litt ut i naturen, særlig de som stadig er innendørs, men det kan de allikevel uten å forsømme møtet.

Men så leser vi videre at de i Kornelius hus var tilstede *for Guds åsyn* for å høre. Innfor Guds åsyn. Tenk om vi alltid hadde det klart for oss at det var for Guds åsyn vi var samlet og at vi var henvendt til ham alene. Da satt man ikke å så hen til mennesker etter velsignelsen, eller ventet noe derfra, og enda mindre satt man med kritikk i hjertet. Man føler den hellige ærefrykt ved dette

å være samlet i Guds hus for å høre hva Gud har å si dem. Predikeren sier: «Forvar din fot når du går til Guds hus. Å høre seg nær til for å høre er bedre enn når dårene gir offer.» Vi bør alltid ha klart for oss når vi kommer isammen at Jesus er iblant oss, for han har selv sagt at hvor to eller tre er samlet i hans navn, der er han selv iblant dem. Hvilken fryd og ærefrykt dette burde inngyde oss. Vi kommer for å møte Jesus, og for å høre hva han har å si oss.

Om man ser det fra den side så har det ikke så meget å si hvem som preker, man får høre Guds ord. Det er hovedsaken. Noen troende kom heim fra møtet en dag. De var misfornøyde og synes at det hadde vært tørt og de hadde ikke fått noe av hele møtet. En ufrelst mann satt og hørte på dem. Så sa han: «Men fikk dere ikke høre Guds ord der da? De ble tause. Blot man tar seg til inntekt det man får høre, så får man nok noe både for hjerte og hjerne og mere enn nok å praktisere i dagliglivet. For vi må huske på at det er ikke nok å høre og høre, men det vi hører skal omsettes i vårt praktiske liv. Og da vil vi nok ha nok med det vi hører.

I Kornelius hus var de tilstede for Guds åsyn for å høre alt det som var ham pålagt av Gud. De var rett innstillet for Ordet og derfor fikk Anden virke fritt iblant dem. For strømmen følger alltid denne tråd. Ordet. Hvor det er velsignet når forsamlingen er mottagelige for ordet. Når det er hunger etter livets brød. For det er av stor betydning at talen er rett, men ikke mindre at man hører rett. Det er av vital betydning hvordan man hører Guds ord. «Hør, så skal eders sjeler leve.»

Salige er de som hører Guds ord og bevarer det.» Det er av lite nytte om vi hører, om det ikke blir opptatt i oss og åndelig fordøyet. Om Israel leser vi at ordet som de hørte, ble dem til ingen nytte fordi det ikke ved troen var sammensmeltet med de som hørte det. (Hebr. 4, 2). Troen er den åndelige mavesaft som gjør at vi fordøyer ordet og at det opptas i vår åndelige organisme. Vi må være, ikke bare ordets hørere, men også dets gjørere.

Merk at de ville høre *alt* som var ham pålagt av Herren. En predikant som trenger inn for å få et budskap fra Herren og ikke er en

leiesvenn, men en hyrde som ønsker å gi sine får mat i rette tid, han får ikke bare trostefulle budskap, «søtt-ikke bare trostefulle ting å servere; suppe» og behagelige ting til men også skarpe budskap, ting til formaning og tuktt og refselse. De gamle profeter ropte når de framgamle profeter ropte når de framgamle profeter ropte når de framgamle profeter ropte: «Herrens byrde! Herrens byrde!» — og den som vil stå for Gud og framsi den usminkede sannhet likesom Natan fordum, han får nok kjenne Herrens budskap som en byrde på sin sjel. Og burde ikke en menighet sette pris på å sette høyt en predikant som sier dem sannheten, vel å merke når det er fra Gud og frambåret i den rette ånd. En sannhetselskende kristen vil takke Gud for slike budskap og kysse den skarpeste formaning såvelsom den søteste forjettelse. For det er disse ting som framdriver Guds vekst. Og er det ikke bedre å høre det verste om seg selv og få det rettet som å bedra seg? Men nå er det merkelig nok dem som blir fornærmet på predikanten om han uheldigvis skulle servere noe som de ikke likte og om han skulle være uforskammet nok til å røre ved deres omme «byller.» En slik en for opp på et møte, knyttet hånden mot predikanten og skrek: «*Nå mente du meg!* — og det er klart at når man preker for en forsamling, — stor eller liten, — her i Norge, så preker man ikke for hottentotterne i Afrika, men just dem man har for seg. Men så er det noen som mener at predikanten er proppet full av andre, og at det går an er ganske visst, men han kan godt skildre andres tilstand *uten* det, for Guds ånd vet om deres tilstand og han kan gi sine tjenere et budskap som passer akkurat som hatten til hodet. Og derfor kan det ofte ramme like i blinken og det er jo storartet for det er lite ved å skyte over hodene på folk. Og nå er det heller ikke godt å være predikant, han kan jo ikke vite om alle omme punkter og kan ikke gå omkring å spørre om hva de liker å høre. Det er ikke godt å belegge sine ord så det passer for alle disse skjøre eggeskall.

En predikant kom til et nytt sted. En av soknebarna traff ham og sa: «De må være meget forsiktig her med hva de preker! Jeg kan vel preke mot drikken?» «Nei det er ikke verdt, for broder N. N. er ikke helt sikker på flasken.» «Men mot gjerrighet da?» — «Nei,

for grosserer B. er nok så gnieraktig, så der er heller ikke verdt at De sier noe om.» «Hva skal jeg preke da?» «Tror det er best at De preker noe falsk ed, for det tror jeg ikke vi har noe av her i bygden!»

Ja, så er det mange som vil ha det. Men den oppriktige sjel vil være alt som Herren har å si. Han sier blott: «Tal Herre, din tjener hører!»

Axel Nilssen.

Troen — ordet.

For troen er den usynlige verden likeså virkelig som den synlige, og uendelig større og herligere. Den troende lever vel i den synlige verden, men lever enda mer i den usynlige. Hans hjerte tilhører Herren, som han ikke ser. På Herren forlater han seg. Han elsker ham av hele sin sjel. Det er i ordet vår tro finner og fastholder den usynlige. De gamle hadde forjettelsene om en frelser som skulle komme. Dertil holdt de seg, ventet og led ondt og foraktet alt for hans skyld. Troen var en makt i deres indre som behersket hele deres liv. Ble de gamle skuffet? — Aldri, aldri har noen trodd Herren og blitt skuffet. Aldri skal den som holder fast på Herrens ord, bli tilskamme.

Laacke.

Det finnes et bevis for kristendommens sannhet som ikke kan motsies: Det er at ennå har aldri noen på dødsleiet angret at han var en kristen.

E. S. Spurgeon.

STEVNE.

Menigheten Eben-Eser, Askim, har stevne 1. og 2. pinsedag. Møtetiden avrettes i stedets aviser. Alle innbys hjertelig.

For menigheten:

P. Dahl. E. Kobbevik.
J. C. Løken.

Plass ledig.

En gudfryktig, helst troende døpt kvinne i 40–50 års alderen, som ønsker seg et heim, og ikke gjør for store fordringer, søkes til å stille et mindre hus, litt have og hønsestall. Bare en person. 6 km. fra byen. (Predikantstad).

Nærmere opplysninger ved henvendelse til Misjons-Røstens eksp., Sarpsborg.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg

Det var de folket samle

Gudstjene ge seremoni det mange s Gud, men ak ne ikke «gi var i behov

Vel «rans Ham som sk ikke ha noe All gudst, ikke hva len Forkynnelse fattig.

Kristus er ferdiggjørel løsning.»

Disiplene begynnelsen På den siste da står han noen tørster drikke . . .»

Dette for oppsikt. D hva drister — og kun A trengte, for «Det lever vann.»

Hos Har fullkommen Her krev lyder ikke l ikke!» o. s.

«Kente d de du bedt deg levende Fredløse, Star inn i ditt h gave. Da blir li